

Tin, năm niềm bảy nổi

Nói đến tin, mọi người nghĩ đến tín ngưỡng; tín ngưỡng kéo theo tôn giáo; tôn giáo nghĩ ngay đến Công giáo và trong Công giáo chỉ có chuyện con người tin vào Chúa... quên rằng đức tin còn là vật quý giữa con người với nhau. Cũng là đức tin (1) nhưng khi giữa con người với nhau người ta gọi là niềm tin. Chỉ khác cách gọi; vì đức tin đối với Chúa có nội dung “làm theo Lời Chúa, bỏ mình vác thập giá mình đi theo Chúa”, còn niềm tin giữa nhau có nội dung “chân thật, giữ lời hứa, công bình”, vậy nên người ta nói về niềm tin giữa nhau với suy nghĩ nhẹ hơn đức tin con người đối với Chúa. Tại suy nghĩ nhẹ thôi, kỳ thực vẫn rất quan trọng và rất cần thiết: tin Chúa và tin người cần thiết như kính Chúa và yêu người. Đã vậy cả hai còn tương tác lẫn nhau, vì nếu không có cái này làm sao có cái kia?!

Nước Lỗ có một cái đỉnh rất quý. Vua nước Tề biết được và luôn ngăm đe chiếm cho được cái đỉnh đó.

Một hôm nhận ra nước Tề thắng thế hơn, nước Tề bắt nước Lỗ đem đỉnh sang dâng vua. Vua nước Lỗ tiếc lắm, cho làm cái đỉnh giả đem dâng. Nhưng Vua Tề bảo phải cho Nhạc Chính Tử đem sang mới tin.

Vua nước Lỗ cho gọi Nhạc Chính Tử, bảo đem đỉnh giả sang triều cống nước Tề.

Nhạc Chính Tử hỏi:

-Sao không đưa cái đỉnh thật?

Vua nước Lỗ nói:

-Ta quý nó lắm!

Nhạc Chính Tử thưa:

-Nhà vua quý cái đỉnh thế nào, tôi cũng quý đức tin của tôi như thế.

Sau cùng vua nước Lỗ phải cho đem cái đỉnh thật, Nhạc Chính Tử mới chịu đi.

Dù biết rõ đức tin tạo sự thành công rực rỡ cho ai biết giữ nó (2), nhưng vì lòng dục, lòng sợ, lòng đam mê v.v... người ta “hy sinh” nó đi để được cái lợi nhỏ trước mắt và mau tàn.

Ông bà ngày xưa nói: có 3 chỗ khi đến đó người ta khó thấy được niềm tin giữa nhau: chợ búa, tòa án và chính trường. Vì ở chợ búa, người bán cố sao vừa bán cho được món hàng mình có vừa thu nhiều tiền lời, nên không ngại nói dối; ở tòa án trạng sư phải nói khéo để thắng kiện, nên nói dối cách hợp pháp; ở chính trường chính trị gia phải khôn mới vừa tồn tại vừa tiến thân nên cũng hứa ảo.

Ông bà ngày nay thì nói: mọi nơi đều khó giữ niềm tin, vì nơi nơi đều đã trở nên chợ búa thậm chí chốn thâm nghiêm như nhà thờ, chốn thơ mộng như trường học, đều mua bán như chợ.

Khi niềm tin giữa nhau không còn thì đừng nói có đức tin với Chúa. Tôi sống không để cho ai tin tôi, và tôi sống không tin vào ai... thì liệu tôi tin Chúa thế nào!

- (1) Chữ “đức” đặt trước chữ “tin” hàm ý tôn cao và muốn nói đó là nhân đức. Đức tin là một trong 3 nhân đức đối thần (đối thần, tức nhân đức nhắm đến Thiên Chúa).
- (2) Giữ nó nghĩa là sống sao cho người khác tin tưởng mình.